

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μας χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα έπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ο Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξοπνάδα — κι' όποτε μου καταβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τούς ανέχομαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' αν κρατῆς — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων την άντάρα — κι' ό 'Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Δευτέρα 'Ιουλίου
και καύμα του ήλιου.

Πέντε πουντος κι' έβδομηντα και ακόμη εκατόν,
κι' ό Ρωμηός για τούς Δημάρχους άλλαλάζων και σκιρτών.

Δημάρχων βίος και πολιτεία
και άλλα ήθη αυτών παντοία.

Α'
ήτρης Σουττος, Πρίγκηπας, μεγάλος Φαναριώτης,
παικός, υδραυλικός, και παλληκάρι πρώτης.
Έχει μιά δύναμι 'στά χέρια και 'στά πόδια,
δυσκοινει μόνος του δέν ξέρω πόσα βώδια,
παι ν' ανέθη άρσβα 'στό πηδ 'ψηλδ βουνδ
νά κυλίση κατά γης και τόν Κουταλιανό.

δεν γερὰ κτυπήματα 'μπορεί νά ρίξη λεύκη,
και πρώτος 'στό κρασι και πρώτος εις τό ζευκι,
τρέχει και περίφημα ως είδος τι ζαρκαδι,
φαίνεται καλλίτερος απ' άλλους 'στό σημάδι.
άν και τουτον σκοπευτή δέν είδα 'στους αίθνας,
μέ τη σφαιρά του περνά την τρύπα της βελόνας.

άλλα βήτα τδμαθε εις τό γνωστό Τατόι
έκει 'περνούσε μιά χαρά χειμώνα καλοκαίρι,
άν και είναι Πρίγκηπας κι' από μεγάλο σών,
και τόν Σουφαράπικο και τόν συρτό τόν ξέρει.
και κι' άντάμηκους σκοπούς, σουραύλι και λαγαύτο,
'Ερι 'Ερινάκι μου, και άλλα σαν και τουτο.

αποίδασε για τά νερά κι' έδω και 'στό Παρίσι
έπου 'πατούσε 'φύτρωνε 'μπροστά του και μιά βρύσι.
τούτοις έπολέμησε κι' αυτός για την πατρίδα
από βόλι Τούρκικο 'στό στήθος έπληγώθη,
από νερά έγέμισε μιά 'μέρα την Χαλκίδα,
τότε πιά μέ στέφανα χρυσά έστεφανώθη.

Και Δήμαρχος 'ξεφύτρωσε πολύ μικρός ακόμα
κι' απέμεινε ό Κυριακός με άνοιχτό τό στόμα.
Βερουτιανοί τόν έφαγαν κι' αυτόν τόν τσελεπή
και από τότε ό φτωχός δέν είδε προκοπή,
και τώρα πιά εις τόν Τσιγγρό τή συνδρομή του δίνει,
ένφ αυτός άμφίβολον και Σύμβουλος αν γίνη.

Κι' αφού 'στό Σουτσο έλαχε ό Δήμος 'Αθηνών,
θερμάς δείσεις έστειλαν πολλοί 'στόν ουρανόν,
κι' αυτοστιγμει άνεθαλλον αί δάρναι κι' αί μυρσίνας,
και με νερά έγέμισαν αί πάγκαλοι 'Αθήναι,
Καισαριανή, Κολοκυθού, Σεπόλια και Πατήσα,
και κάπως όλιγώστεψε και τών σκυλιών ή λύσσα.

Και πάντοτε και μάλιστα σέ τούταις της ήμέραις,
ποδ καθαρίζονται παντού ή βρώμαις και ή λέραις,
ένα παλούκι άπαντάς πρωί πρωί έμπρός σου
και δέν ειξεύρεις τί νά 'πῆς και κάνεις τό σταυρό σου,
μαθαίνεις δέ μετά πολλά πως τουτο τδχει στήση
ό Δήμαρχος τών 'Αθηνών για νάναι είδος βρύσι.

Αυτά ό Σουττος έκαμε... αλλά έπειρα δόξα
και για τόν Σουτσο σαν πολλά μου φαίνεται πως ειπα
και για νά μη πολυλογώ σας λέγω έν συντόμω
ότι και τουτος έκαμε μέσ 'στό νερό μιά τρύπα.
'Αλλά τό θέλει ό λαός και όλ' οι κούρελιδες
νά βγη ό Σουττος Δήμαρχος και όχ' οι παραλιδες.

Β'.

Ὁ Χρῆστος Ράλλης, ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργίου Ράλλη, ἀνεψιὸς ἀπὸ μητρὸς τοῦ Κίτσου τοῦ Τζαβέλλα, Σουλιώτης λεβεντόκορμος μὲ φλογερὸ κεφάλι, καλοθερμμένος καὶ ξανθός, ποῦ εἶναι μία τρέλλα. Ἀντάρτης καὶ πολεμιστὴς σὲ περασμένα χρόνια, ὅπου ἀκόμη ἀστραφτιὰν τσαπράζια καὶ μιλιόνια.

Κι' ἐκεῖνος τότε ἤθελε νὰ κάμῃ κάτι τί καὶ ἦτο μ' ἄλλους ἔτοιμος νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Κρήτη, ὅπου τὸν πατέρας του τὸν πῆρε ἀπ' αὐτὴ καὶ ἄρον ἄρον ἡγήγορα τὸν ἔφερε 'στὸ σπῆτι. Κι' ἔτσι ὁ Χρῆστος ἔμεινε εἰς τὴν Ἀθήνα πάλι, χωρὶς μὲ ἄλλοις τουφεκιαῖς τὸ ἄκτι του νὰ βγάλῃ.

Οὐχ ἦττον ὑπηρέτησε μεγάλως τὴν πατρίδα, καθόσον ἦτο καὶ αὐτὸς 'στὴν Ἐθνοφυλακίαν, ἐκτὸς δὲ τούτου ἔβγαλε καὶ μιὰ ἐφημερίδα, ἐκδοιζομένην τακτικῶς κατὰ Κυριακίαν. Καὶ τόσον τὸν ἀνέδειξε ἡ ἐποχὴ ἐκεῖνη, ὅπου κι' ἀνθυπολοχαγὸς κατήντησε νὰ γίνῃ.

Εἰς τὴν μελέτην ἔπεισε κατόπιν μὲ μανίαν κι' ἐσπούδασε ἰατρικὴν κι' ἐδῶ κι' εἰς Γερμανίαν. Μὰ κι' ἐκεῖ πέρα ἔκαμε μεγάλο νταραβέρι καὶ τὸ σπαθὶ δὲν τοῦλειπε στιγμὴ ἀπὸ τὸ χέρι, ἐμονομάχει ἔξαφνα χωρὶς καμμιά αἰτία, καὶ τὸνομά του ἔτρεμαν τὰ τόσα σωματεῖα.

Τοὺς ἔκοβε τὴ φόρα των μὲ τὴν σπαθιά τὴν πρώτη καὶ ριπιτὶ τοὺς πῆγαινε ἔμπρὸς εἰς τὸν Σουλιώτη. Ὡστὴ Λεΐφια, 'στὸ Μόναχον, 'στὴ Βόννα, 'στὴν Ἐρλάγγη, κάθε Φλαφλοῦχτερ σπαθιστὴ τὸν ἔπερνε φαλάγγι, κι' ἀπίλητη δὲν ἄφινε κυρίαν Γερμανίδα, καὶ οὕτω πῶς 'στὴν ξένην γῆν ἐτίμα τὴν πατρίδα.

Μὲ Μαργαρίτας τᾶρσε συχνὰ νὰ ραχτεύῃ κι' εἰς ταῦτας ἀφιέρωνε καὶ ρόμπην καὶ ὑγείαν, διότι τὸν ποτόγυρον ἀπὸ μικρὸς λατρεύει, κι' ἴσως γι' αὐτὸ ἐσπούδασε καὶ γυναικολογίαν. Κι' ἂν καὶ παρῆλθεν ἡ τρελλὴ τοῦ σφρίγγου ἡλικία, τὸ στήθος του κατήντησε βρασάνων κατοικία.

Τὸν ἐπανεῖδε σθενερὸν ἡ πατρικὴ του στέγη μὲ φήμην ἐπιστήμονος πρὸς πᾶν καλὸν προθύμου, καὶ τώρα, ὡς ὁ ἴδιος 'στοὺς ἐκλογεῖς του λέγει, θέλει νὰ γίνῃ Δήμαρχος γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Δήμου. Ἀλλὰ γιὰ τοῦτο κι' ὁ Ρωμηὸς ποσῶς δὲν ἀμφισβᾶλλει... τοιοῦτος εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ Γεωργίου Ράλλη.

Γ'.

Τσιγγρὸς Ἀνδρέας...ρίξετε γι' αὐτὸν μιὰ τρακατροῦκα, τὸν ξέρομε κι' ἐμεῖς ἐδῶ, τὸν ξέρουμε κι' ἄλλοι, ἢ ἄμια του ἐλέγετο κατ' ἄλλους Ἀγγεροῦκα, κατ' ἄλλους δὲ Μπατούδενα, κατ' ἄλλους Ζαμπελοῦ. Ἀλλ' ὅπως κι' ἂν ἐλέγετο γιὰ τοῦτο δὲν μᾶς μέλει καὶ ὁ καθέννας ἀεὶ τὴν πῆ μὲ τὸνομα ποῦ θέλει.

Ὁ Χιώτης ὁ πατέρας του ἀπὸ τὰ πρῶτα τζάκια ἦτο γιατρὸς περίφημος ἐκεῖνου τοῦ καιροῦ, μ' ἓνα κλυστήρι ἔτρεχε 'στὴς Ἀνδρῶν τὰ σοκάκια καὶ λένε πῶς ἐγιάτρευε πολλοὺς 'στὰ κουτουροῦ. Ὁ δὲ Ἀνδρέας ὁ υἱός, ὁ πλήρης μεγαλείου, εἶδε 'στὴς Ἀνδρῶν τὸ νησιὶ τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου.

Κι' ἐξηκολούθει ὁ πατὴρ νὰ τρέχῃ 'στοὺς ἀρρώστους καὶ νὰ ἐκδίδη συνταγὰς τὴν σήμερον ἀγνώστους. Ἀλλὰ οἱ ἐξοχώτατοι καὶ τότε δυστυχῶς ὡσὰν καμπόσους τωρινούς εἶχαν μεγάλα χάλια, καὶ ὁ γεννίτωρ τοῦ Τσιγγροῦ ἀπέθανε πτωχός, ἀφήσας εἰς τὸ τέκνον του ὀλίγα σερβιτσάλια.

Ταῦτα πωλῆσας ὁ υἱὸς γιὰ ἄλλο χαρτζηλίκι τὸν τόπον τῆς γεννήσεως παρήτησεν ἐκεῖνον, καὶ 'στὴν Κωνσταντινούπολι ἐπῆγε μὲ καίχι, γενόμενος ὑπάλληλος εἰς τῶν Πετροκοκκίνων. Ἀλλ' ὅμως ὁ διαδόντρου γυῖος μὲ τὴν πολλὴ του γνῶσι κατώρθωσε ὀγρήγορα κι' ἀφέντης νὰ φυτρώσῃ.

Κι' ἀπάνω ποῦ μὲγάλωσε χωρὶς νὰ τὸ πιστέψῃ κι' ἐνῶ μὲς 'στὰ τεφτέρια του δὲν εὑρίσκει ζημία, εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐπῆγε ν' ἀσκητέψῃ, γιὰ ν' ἀποδείξῃ καὶ αὐτὸς σωτὴ τὴν παροιμία, πῶς δὲ οἱ Χιώταις 'στὸν ντουνηᾶ γεννήθηκαν λωλοί, ὁ ἓνας ὀλιγώτερο κι' ὁ ἄλλος πρὸς πολὺ.

Ἐκεῖν' ἡ καλογερικὴ πολὺ βαρεῖα τοῦ φάνη, δὲν τᾶρσε νὰ τρέφεται μὲ τούρανοῦ τὸ μάννα, καὶ εἰς τὴν Πόλι γύρισε τὸν ἔμπορο νὰ κἀνῃ καὶ ἡῦρε καὶ τὸν Κορωνιό, τὴν ἄλλη μαλαγᾶνα. Μὰ κι' ὁ Σκουλοῦδης κόλλησε εἰς τὸν σιῶρ Ἀνδρέα κι' ἔτσι ἐσμίξανε κι' οἱ τρεῖς σὲ μιὰ χρυσοῦ παρέα.

Δουλειαῖς μὲ φούνταις ἄρχισαν ἀπὸ κοινοῦ νὰ κάνουν κι' ἐδοῦλευαν κι' ἐδοῦλευαν χωρὶς καιρὸ νὰ χάνουν, ὡς ὅτου πλέον τῆς Τουρκιᾶς ἐσπάσανε τὴ μούρη κι' ἀπὸ τὴν Πόλι τῶκοψαν διὰ νυκτὸς κουμποῦρι. Καὶ δίχως τὴν φευγάλα των νὰ μυρισθῇ κκειῖς εἰς τὰς Ἀθήνας ἔφθασαν τριαντὶ ὁμογενεῖς.

Ἀφοῦ μᾶς ἦλθε πρὸς ἐδῶ τί ἔκαμε κατόπιν εἶναι γνωστὸν 'στοὺς Ἕλληνας καθὼς καὶ 'στὴν Εὐρώπην. Κι' ὅσα καλὰ προσέφερε εἰς τὴν πτωχὴν πατρίδα τὰ ξέρουμε καὶ οἱ μικροί, τὰ ξέρουν κι' οἱ μεγάλοι, τὰ βλέπετε γραφόμενα σὲ κάτ' ἐφημερίδα, καὶ τὸ νομίζω περιττὸν νὰ τᾶραδειάσω πάλι.

Τὸ σπῆτι τοῦ σιῶρ Τσιγγροῦ θαρρεῖς πῶς εἶναι χάνι, παντρεύει τὴ φτωχολογιά, παντοῦ προσφέρει δῶρα, καὶ μπάλους 'στὰ σαλόνια του τὰ καρναβάλια κάνει, ἀλλ' ἄμα ἄλλο τοῦ φανῇ πῶς ἔπερασε ἡ ὥρα, εὐθύς καὶ πολυέλαιο καὶ σπερματσέτα σβύνει καὶ τὰ παπούτσια μιὰ χαρὰ 'στοὺς καλεσμένους δίνει.

Καὶ τώρα ὅσοι τὸ καλὸν καὶ τὸ συμφέρον κρίνουν ὡς Δήμαρχον τῶν Ἀθηναίων καὶ τὸν Τσιγγρὸ προτείνουν. Μὰ ὁ Τσιγγρὸς δὲν δέχεται, τόση τιμὴ τὸν φθάνει, ἀλλ' ἂν τὸν βγάλουν δέχεται, τί διάβολο νὰ κἀνῃ; Καὶ ἴσως δῶδε μιὰ φορὰ κι' αὐτὸν 'στὸ Δημαρχεῖον πρὸς δόξαν καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἐμοῦ τε καὶ τῶν Χίων.

Νά ποῦ σᾶς καταδρέγομε μὲ τέτοιο ποτιστήρι
καὶ σεις δὲν τὸ γνωρίζετε ὅτιν Δήμαρχο χαιτήρι.

Δ΄.

Νικόλαος Καλλιφρονᾶς, υἱὸς τοῦ μπαμπαλιῆ,
ὅπου σχεδὸν κατήντησε τὸ σκιάχτρο ὅστη Βουλῆ,
νῆος πολὺ φιλότιμος μὲ θετικὸ κεφάλι,
ἔχων κουμπάρους πρὸ πολλοὺς καὶ ἀπ' αὐτὸν τὸν Ράλλη,
γνωρίζων δὲ κατ' ὄνομα τοὺς Ἀθηναίους ἔδλους
ἀπὸ παιδάκι τοῦ σχολεῖοῦ ποῦ ἐπικίε τοὺς βῶλους.

Εἰς ἐκλογὰς διέρρευσε ἡ πρώτη του νεότης,
μὲ χειραφίαις διαρκεῖς, μὲ κουμπιριαῖς καὶ ἄλλα,
καὶ εἰς ἔδλους ἀνοικτόκαρδος καὶ ἀληθινὸς ἱππότης
ἐχθροὺς καὶ φίλους δέχεται ὅστην πατρικὴν του σάλα.
Καὶ δὲν ἔμπορεῖ ὅτῳ δρόμῳ του κανένα ν' ἀπαντήσῃ
καὶ εὐθὺς ὑποκλινέσταιτα νὰ μὴ τὸν χαιρετήσῃ.

Κυττάζει σὲ παράθυρα, κυττάζει σὲ μπαλκόνια,
οὔτε στιγμή δὲν στέκεται ὁ Νικολῆς ἀργός,
καὶ διπλωμάτης ἔγινε σὲ περσομένα χρόνια
καὶ εἰς τοὺς Ἐθνοφύλακας ἀνθυπολοχαγός.
Καὶ ἄλλας θέσεις ἔλαβε σπουδαίας καὶ πολλὰς,
ἐφ' ἧ καὶ τὸν εὐγνωμονεῖ ἐκ μέσης ἡ Ἑλλάς.

Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότερον ἐξ ἔδλων τούτων ἦτο
πῶς καὶ ὁ Νίκος μιὰ φορὰ ἐπῆγε ὅτῳ Παρίσι
γιὰ νὰ σπουδάσῃ Δήμαρχος, καθὼς διεθρολλεῖτο,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ σχέδια μεγάλα νὰ γυρίσῃ.
Τοιοῦτος εἶναι καὶ ὁ υἱὸς τῆς σεδαστῆς ἀντίκας,
εἰς ὃν θριάμβους ἐκλογῶν εὐχόμεθα καὶ προίκας.

Σύμβουλοι παραλειφθέντες,
Πάρεδροι λησιμονηθέντες.

Μπαλάνος, δικηγόρος, δεινὸς νομομαθὴς,
μειλίχιος καὶ πρᾶος καὶ ἀνθρωπος εὐθύς.

Μαριτζάκης, νέος ἄγνωστος, ἐλθὼν ἀπὸ τὴν Κρήτην,
καὶ ἐπαγγελμένους ἰδῶ τὸν ἐμπορομεσίτην.

Ἄντωνιάδης Γάμα, ρέκτης πρὸς πᾶν καλόν,
ἀνήκων εἰς τὴν τάξιν τῶν βιβλιοπωλῶν.

Μαράλης, ταβερνιάρης, μὲ τσότρα εἰς τὸ χέρι,
γυῖος τοῦ Στρατῆ Μαράλη, ἀρχαίου μπουρλοτιέρη.